

# РЕШЕНИЕ

№ 418

гр. София, 30.01.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в  
публично заседание на 27.01.2012 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ:** Росица Драганова  
Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на  
прокурора Христозова, като разглежда дело номер **7493** по описа за **2011**  
година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе  
предвид следното:

С решение от 25.05.2011г., постановено по нахд №12 583 по описа на СРС за 2010г., е  
изменено наказателно постановление №66040 от 27.08.2010г. издадено от Началник  
отдел „АНД”-ПП при СДВР като наложената глоба на И. В. И. от 150лв. е увеличена на  
200лв., а наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от 1м. е отменено.

Несъгласно с решението е наказаното лице, което по изложените в жалбата в  
срок съображения- моли да се отмени обжалваното решение и вместо него да се  
постанови друго, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.И..

Ответникът по касационната жалба не е изразил становище и не се  
представява.

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз  
основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и  
чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касаторът е наказан с глоба от 150лв. и лишаване от право да управлява МПС за  
срок от 1м. за нарушение по чл.182, ал.1 т.4 от ЗДвП за това, че на 19.05.2010г. около  
11,23ч. по бул.Р. е управлявал л.а. с [рег.номер на МПС] със скорост от 90км. в час  
при ограничение от 50км. в час, която превишена скорост е установена с техническо  
средство мултанова система 6F.

СРС е приел, че деянието е безспорно установено и няма допуснати съществени процесуални нарушения.

Настоящата инстанция напълно споделя изложения извод. Не се приема касационния довод, че има допуснати съществени процесуални нарушения. Деянието е точно описано с всеки един съставомерен факт както в акта, така и в наказателното постановление. Не е съществено процесуално нарушение непосочването в акта на нарушената правна норма, която правилно е отразена в наказателното постановление. Законосъобразно наказващият орган е установил, че има извършено административно нарушение по чл.182, ал.1 т.4 от ЗДвП, доколкото деецът се е движил с превишена скорост на МПС си от 40км. в час. Тази скорост е установена със заснемаща система по смисъла на чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП, която е заснела скоростта на преминалото МПС на дееца. Същият в декларация от 30.07.2010г. е посочил, че предполага, че това е скоростта. Не е възразил вкл. в акта за установяване на административно нарушение, където е посочил, че обяснения по случая е дал с декларация. Св.Д. е дал непротиворечиви и обстоятелствени показания, които правилно са били кредитирани от СРС. Съставът правилно напълно е изключил възможността за заснемане на скорост на друго МПС, тъй като тя се измерва с радар под определен ъгъл, от който се извършва и заснемането т.е. на преминаващото и заснето МПС се отчита скоростта, а не на друго незаснето. Следователно правилно от СРС е прието, че деянието по същество е безспорно доказано от ответника съобразно доказателствената му тежест в процеса.

Настоящият състав обаче намира, че са неправилни констатациите на СРС мотивирали състава да измени наказателното постановление като в тази връзка съобрази следното: безспорно деянието е извършено на 19.05.2010г., след който момент е последвало изменение на чл.182, ал.1 т.4 от ЗДвП с ДВ бр.10/2011г. като вместо две кумулативни наказания- глоба от 150лв. и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 1м. – е останало само наказанието глоба, но в размер от 200лв..

СРС е приел, че изменението е по-благоприятна правна норма по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗАНН, което е неправилен извод. Цялостната съдебна практика на АССГ досежно въпросната законодателна промяна е, че нормата е по-неблагоприятна, доколкото размерът на глобата се увеличава. Не се споделя извода, че по-тежкото наказание от двете е лишаването от право да се управлява МПС. Видно от чл.13 на ЗАНН и систематизацията направена в разпоредбата- по-тежкото наказание е глобата, а не лишаването от право. Преценката дали нормата е по-благоприятна или не - следва да се извърши внимателно, а не автоматично с оглед на факта, че преди изменението са предвидени две наказания, доколкото след изменението има само едно. Тежестта на наказанието се определя и от размера на глобата особено в хипотезата, където същата е константна. Следователно водещото е дали нормата е по-благоприятна за дееца и след като законодателят със законодателната промяна през 2011г. е преценил, че не следва да се налага лишаване от право- и съдът следва да отчете посочената специфика. От друга страна към момента на деянието глобата е била в размер на 150лв. и е недопустимо да се увеличава същата, предвид настъпилото изменение, защото това не е благоприятно за дееца. Следователно наказателното постановление за наложената глоба от 150лв. е правилно, но относно настъпилата промяна в състава на деянието и отпадането на наказанието лишаване от право- наказателното постановление е незаконосъобразно и като не е достигнал до посочения извод СРС е постановил незаконосъобразно решение, което следва съответно да се коригира.

Водим съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 25.05.2011г. постановено по нахд №12 583 по описа на СРС за 2010г., с което е изменено наказателно постановление №66040 от 27.08.2010г. издадено от Началник отдел „АНД”-ПП при СДВР.

ВМЕСТО НЕГО

ПОТВЪРЖДАВА наказателното постановление в частта за наложената глоба от 150лв. на И. В. И. и

в частта за наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 1м.”

ОТМЕНЯ наказателното постановление.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:1.

2.